

Pável Márta
Örökké élni?

Mélyen gondolkozó, hívő hittanár szemével.

A témát két síkon lehet megközelíteni.

Az egyik a lelki, amit kevesen hisznek vagy fogadnak el, hogy az ember a lélekben hal-

hatatlan, tudata is megvan, csak másképpen. A másik testi síkon, amit iszonyú sokan szeretnék magukénak tudni, hogy nem halnak meg, de ez nagyon messze van, és értelme is megkérdőjelezhető. Mind a kettőért tenni kell. A lelki halhatatlanság velünk született, a létünkől adott tény, amit elveszteni nem lehet, csak minőségileg lehet le és felfelé tologatni a sorsunkon, de azon nagyon. Ahhoz, hogy lelkileg toponn végezzünk, sokkal többet kell tenni, mint a testi „halhatatlanságért” ill. idő hosszabbításért.

Mi is az életünk? PPEK / Zulawski Andor: „A diadalmas világnézet”. Tanulmányok Prohászka Ottokárról Prohászka Ottokár életének egyetlen és lehetséges válasza ez: *« tovább éltetni bennünk az ő életét, mely emberi élet volt, de az istenség útjain járva, mely emberi élet volt, de menten minden spiritualista babonától és racionalista túlfeszültségtől, mely élet volt és emberi és olyan, hogy áldanunk kell azt a valóságot, melyet magában hordott s amelyet nekünk megtanított, azt az áldott valóságot, mely az örökkévalóságba vezet... »* Valóság, mely az örökkévalóságba vezet. Igen, ez a fajta élet sajnos már igen kevés emberre jellemző.

A mai gondolkodók körében sokféle variációt olvashatunk, hogy milyen lenne az életünk 100, 1000 vagy egymillió év múlva. Kimeríthetetlen lehetőségek; a génmanipulációtól kezdve, a nanorobotokon át, a számítógépbe való agyátültetésig minden. Felmerül a jogos kérdés is, mi lesz akkor, ha mindenki több 100 évesen, vagy akár ezer évesen él a Földön. Nem erre lettünk, nem erre alakultunk ki, így egy nagy ugrás kellene, hogy a hosszú élet anomáliáit is le tudja küzdeni / ki tudja küszöbölni az emberiség.

Nekem – sok véleményt, hipotézist olvasva – közben erős ellenvetéseim támadtak, mert az ember igazi célját, meg a végtelen hatalmat, aki az Isten, valahogy teljesen kifelejtették, e-nélkül meg minden ostobaság, nekem olyan Bábel tornya effektus érzetem van. Ha mélyen belegondolok, s a jelenleg a földön élők életszínvonalát összekeverném – s úgy tűnik az EU erre törekszik...☹ –, akkor még az 1850-es évek utáni átlagos állapot sem valósulna meg!!! Valahogy globálisan nem értünk meg erre, és az emberi fajt tekintve ez egy iszonyú szakadást okozna.

Érződik a humánus gondolkodás, az egész emberiséget átfogó gondoskodás és a szeretet hiánya. A világ jelentős része mélyszegénységben van, akiknek a holnap is kétséges, közben minden globális realitást mellőzve a testi halhatatlanságon gyötrődnek, persze lehet, hogy hosszabb távon nem is számolnak a nyomorúkkal.

De térjünk vissza erre a jelenleg szűk kutatócsoportok törekvésére, amiben maguknak is be kellett látni, hogy sok szinten is bajos a dolog. Pl. hogy születnek gyerekek, mikor a föld nincs gumiból és tele lesz egy idő múlva, sőt már ma is...! Az emberek akkor mit csinálnak egymással, vagy nem szülhetnek, vagy kivételesen szülhetnek, pl. akik meg tudják fizetni azt a kvótát (?...). S a hatalmas bajok itt kezdődnek, ezen az alapon a pénz lenne az, ami dominálna, hogy kinek lenne lehetősége a szaporodásra? /Igaz, már semmin sem csodálkoznék./ Vagy milyen alapon szelektálja az embereket bárki is? Ez nem az ember dolga, ez eddig a természetre volt hagyva, amíg bele nem avatkoztunk, jó szelekciót végzett. Azt gondolom, a génmanipuláció sem lenne jó főleg, hogy tudjuk, ma még sok hátulütője van, s még nem is teljesen kidolgozott a humán technológiája. Ma már gyakran alkalmaznak a növény és állatvilágban is manipulációkat pl. <https://harmonet.hu/otthon/4371-mi-a-genmanipulacio.html>

„*Leggyakrabban egymástól törzsfelőlésileg távol álló fajokból származó géneket ültetnek be. Például emberi növekedést serkentő hormonnal gyorsabban és nagyobbra növekedést lehet létrehozni, baktérium és vírus génekkel pedig gyomirtó szerekkel szemben ellenálló haszonnövényeket.*” S ennek hosszútávon nem felmérhető következményei lehetnek, hogy több generáción át milyen anomália adhatja elő magát, arról sejtelmük sincs. Uo., „*A géntechnológia alkalmazásakor azonban, mivel egymástól törzsfelőlésileg távol álló fajokból származó géneket ültetnek be egy másik szervezetbe, nem lehet pontosan tudni, hogy a beültetett gén milyen kölcsönhatásokba lép, illetve milyen zavarokat okoz a befogadó sejt bonyolult működési rendjében.... Számos korábbi példa figyelmeztet arra, hogy egy új és idegen faj bevittele az ökoszisztémába felborította annak dinamikus egyensúlyát.*”

Emberi vonalon is végeznek kísérleteket, s talán egyes betegségeknél jó lenne, de csak akkor, ha előtte nem kellene teljes tabula rasa-t végezni a szervezetben, mert azzal, ahogy működik az ember, ennyire azért még nem vagyunk teljesen tisztában. Távlati terv – ahogyan ábrándoznak...–, hogy születés előtt génmanipulációt végeznének, s a különböző betegségek kívánság szerint... eltűnhetnének! Nagyon úgy tűnik, odébb akarják állítani az „Úristent”. Ha a Bibliában leírtakra gondolunk, Istent játszani az emberiség

történetében még soha nem sült el jól. Ugyanakkor nem mondhatjuk, hogy bizonyos szinten ne tegyük, de tudni kell hol a határ. A természet úgyis visszaüt és jelzi, de ha mi magunk is előre felmérnénk a veszélyeket, kevesebb baj származna az egészből.

Abszolút nem gondolnám azt, hogy az embernek szüksége van arra, hogy örökké éljen. Pontosan és jól van beszabályozva, még ha nem is ismerik a részleteket – és az egészet lelkileg értem –, mennyi idő kell a felemelkedéshez, és mennyi elég, hogy tovább ne bukjon a lény. Ehhez jobban kellene tudni, hogy miért van az ember a földön, mi ennek az értelemnek a végső célja.

Lássuk be, a természet nem pocsékol. Nézzük csak meg alapszinten, pl. ha egy gyümölcs lehullik, abból sok más lény megél, és a körforgás beindul, miért gondolnánk, hogy az emberi értelem azért van, hogy elpusztuljon. Talán ez az élet a hiányok, tartozások ledolgozására van, és ha erre elég 80 év, miért kellene 1000-ig itt élnie, itt szenvedni?

Ugyanis aki nem hazudik önmagának, annak be kell látnia, itt ugyanannyi jó és rossz történik vele, ha összességében nézem. De persze ettől különböző okok miatt /pl. karma/ lehetnek 10-20 % eltérések is.¹ Na most, ez az egész öröklét vágyálom/rossz álom.

Sokan úgy vélik, hogy indirekt módon élhetnek tovább, pl. ha kiemelkedőt alkotnak egy művészeti ágban, vagy egy filozófiai tétellel, humorral, felfedezéssel, vagy bármivel kitűnnek, azzal már szinte kortalan ideig élnek. Részben. Addig, amíg az emberiség létezik, s felfogják, vagy érdekli őket mik/kik voltak az ősök. Jól belegondolva ezért igyekezni kidobott idő és erő.

Csak materiálisan szemlélni az egészet az én szememben erősen badarság. Ismétlem; hogy miért van az ember, ez a kifejtettebb értelem a földön, ezt meg sem kérdezik, és abszolút nem veszik figyelembe még egy eshetőségi szinten sem és ez nagy baj. És ha csak azt mondom - amit a materialisták –, hogy csak azért van az élet, mert véletlenül kialakult, akkor, mivel intelligens és mélyen érző lény is az ember, ebbe a transzcendens egzisztencia nélküliségbe bele lehet fáradni, hamar rájön az ember, ezt be kell fejezni. Felmerült bennem a kérdés, hogy mit csinálnék, ha örökéletű lennék? Az első gondolatom az lett, hogy öngyilkos lennék, mert ez lenne az egyetlen megoldás ez ellen. Főleg azért is – holott az öngyilkosság tilos...–, mert az a reményem, hogy végleg hazajutok,

---

¹ Röviden, ha a saját karmájából/sorsából/stb. még valami hiányzott, vagy úgy gondolta, hogy még ezzel az élettel itt kiteljesedik, akkor gyakorlatilag egyfajta lehetőség ez az élet. De ha itt beteljesítette azt, amiért ideszületett, akkor ezzel saját magát zárja el olyan lehetőségektől, hogy spirituálisan feljebb, más világokba jusson, ahol még magasabb szintre kerülhetne.

eltolódik iszonyú hosszú időre, és nem pihenhetek le, nem mehetek végleg oda, ahonnan jöttem. Ez a gondolat is rettenetes, elviselhetetlen lenne számomra. Szabályosan vallom a megváltó halál elvét.

Többek a számítógépekkel, egyedi ötleteikkel vélik megvalósítani, hogy az ember hogyan éljen örökké. Ez számomra „farkába harapó kígyó”. Ugyanis, azok, akik materialista felfogásban beüzemelik a gépeket, írják a programot, nyomukban gépek nagyon hamar rájönnek arra, - a minden istenhitet nélkülöző alapon álló lények szemével -, hogy mi egy nem praktikus, elavult konstrukció vagyunk, akik teljesen feleslegesek. Nem lenne okuk miért tisztelni, meg életben hagyni minket. Ugyanúgy nem lennének a gépeknek praktikusak, kifizetődőek, ahogyan a lelketlen kizsákmányolóknak az emberek, akiknek a munkáért fizetni is kell, még ha éhbért is. Már régóta gépesítés megy mindenütt és a humán erőforrás lecsökkentése. Hidegfejű döntésekkel mi mást tehetne a mesterséges intelligencia, leírnak minket, és szép lassan átvéve minden felett a hatalmat, ők fognak fölöttünk uralkodni. S egy banális példa. Ha sok csiga van mezőn, azoknak iszonyú sok táplálék kell, mert állandóan csak esznek. Sok hasznuk nincs /pl. a mi szemünkben sem/, akkor mit tesznek? Elgondolkozva belátják, nem érdemes fenntartani őket, nem termelnek nekik rágcsálni valót, hanem a sorsukra hagyják őket, mert csak a baj van velük. Mi lesz, ha a gépek egyszer csak csiga sorsra szánják minket? De figyelembe ajánlanám pl. az afrikai éhezőket, mintha kissé hasonló a sorsuk nem? Úgy vélem, ha nem akarok szörnyeket, akkor nem hozok létre olyanokat. A számítógépek ma valóban sokszor megkönnyítik, gyorsítják, helyettesítik az ember munkáját. De okosan, ravaszul olyan szintig kellene engedni a dolgokat, amikor még, mint a szellem a palackba visszatömhetőek, és itt nagyon kellene vigyázni. Koordinált fejlesztések kellenének megfelelő erkölcsi érzékkel is párosítva.

Örökké élni? Megértünk erre? NEM! Mi lenne azokkal a szegény emberekkel, akiknek napi fél liter víz sem jut? Hova akarunk örökké élni, amikor azoknak is, akik itt vannak sokszor pokol az élet? Mielőtt ezen gondolkoznánk, kutatgatnánk, sokkal előbb azt kellene elintézni, ami soron van, hogy azokat, akik most itt élnek, el tudja látni a társadalom. Majd szabályozni kellene a lélekszámot, de maximálisan emberségesen, s mikor lecsökken a harmadára, akkor lehetne és csak akkor valamiféle élethosszabbításon gondolkozni. Ha már 7 milliárd felett vagyunk, mit kezdhetünk ezzel, eső után a köpönyeg, előtte és nem utána kell szabályozni a születésszámot. Már ha ma elkezdjük is késő, de feltétlen el kell kezdeni, mielőtt az örökléten gondolkoznánk. Ennek akkor lenne realitása, ha itt a

szomszédban lenne, egy lakatlan bolygó ahova átmennének az emberek, habár szerintem, oda is magával vinné az emberiség a saját nyomorát. A mai szinten egyenesen katasztrófális a helyzet, és ez egyre súlyosbodik.

De van egy – tegyük fel/hipotetikusán – másik variáció is. Lehet, hogy ma már ésszel, célra irányítottan, míg valóban feladata van az embernek, az Isten segítő lényei, akik fejlettebbek, de a szemnek sokszor láthatatlanok, segítenek neki addig élni, amíg kell. Ha fantáziálunk, akkor az is beleférne, hogy ezek az ismeretlen lények (esetleg földönkívüliek) magasabb technológiát képviselve a kijelölt, a feladatok szempontjából hasznosabb lényeket segítik tovább tartalmasabban élni. Sokkal fejtebb eszközökkel, amiket talán még el sem képzelhetünk, éjszakánként átalakítják a kijelölt emberi lényeket, kijavítják testi hibáikat, esetleg agyi működésüket is fejlesztik, és ezzel olyan fordulatot adnak velük, amik hasznosak az emberiségnek, persze ha hallgatnak rájuk. Ezen lények is meghagyják a szabad akaratot – mivel nagyon jól tudják, hogy Isten mindennek felett van –, s valószínűleg a kijelölt emberek ebbe az együttműködésbe valamikor beleegyezettek.

De az is lehet, ők segítettek abban az evolúcióban, amiből kifejlődött az ember. Belefér a hipotézisbe az is, hogy mi van, ha Isten értelmes másvilági lényei állandóan, időről-időre beleszűrnek a mi genetikánkba, működésünkbe.

Vagy direkt ideküldött, ideszülető lényeknek a vegyületeiben/testében lévő hibákat folyamatosan javítják, hogy azt a magas feladatot, amit kapott – ami rendkívül sokféle lehet –, el tudja látni. Ki tudja, ez működik-e és ha igen, mióta lehet így? Tudjuk-e, voltak-e előző civilizációk? Ha igen, mibe pusztultak el? Be kell látnunk, semmit sem tudunk.

S lehet, hogy amit most tervezgetünk az örökélet kapcsán, már évezredek óta lokálisan megvalósítják, csak nem mennyiségi élet formájában, hanem minőségiben. Gondoljuk meg, nem lehet-e ilyen ember pl. Leonardo da Vinci, Szókratész, Isaac Newton és Albert Einstein vagy Albertus Magnus stb.? Honnantól tudjuk mitől zseni valaki, vagy mitől számítanak manipulált embereknek? Egy biztos, nem sokan, de legalább 20-an (akikről tudni lehet) az elmúlt 2500 évben magasan fölötte álltak a többinek, mondjuk toronymagasan zseniálisak voltak. De most is élnek köztünk zsenik, csak kissé másfajták. Ilyen Christopher Langan aki 4 évesen tudott olvasni, sőt a gimnáziumban szinte magától tanulta az emelt matematikát, fizikát, filozófiát, latin és a görög nyelvet. Kissé sok ez egy gimnazistának nem? De ilyen mai zseni Kim-IngYong is, aki 3 évesen 4 nyelven olvasott: koreai, angol, japán, és német. 8 évesen

már a NASA-nál foglalkoztatták. Hosszasan sorolhatnám, sokan vannak ma is.

Egy biztos, hogy a külső beavatkozás variációja is előfordulhatott, nem lehettek ellenünk, mert akkor mi most nem lennénk.

Elgondolkoztató és erősen megfontolandó, hogy a tudás, a fejlesztés nem lehet erkölcsiség, humánusság, és transzcendens szemlélet nélkül, mert akkor gyorsan visszavág, és előfordulhat, hogy hamarosan nagy bajban leszünk (lásd az atombomba példáját).

Ha valaki normális, akkor azon is el is kell gondolkodnia, hogy már volt példa a Babel torony építésére, tudjuk, mi lett belőle. Most ismét ilyeneken törjük a fejünket, biztos, hogy jól tesszük?

Ha mindent végiggondolok, akkor azt kell vélnem, nem biztos, hogy az emberiség normális, de az biztos, hogy semmiből sem tanul. Megkötözi a lelkét, ami szárnyalhatna is.

Krishnamurti

Egészen mindegy, hogy a madárkának a szárnya erős rézdróttal vagy egészen finom selyemfonállal van-e megkötve. Nem tud elrepülni mindaddig, míg ez a kötelék - akár az egyik, akár a másik - el nem szakad. Hasonlóképpen az a lélek sem haladhat előre az Istenhez vezető úton, akit fogva tart az emberi dolgokhoz való ragaszkodás, ha még olyan jelentéktelen is az.

A cikk írója: Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 25 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu valamint a <http://www.sasmarta.eoldal.hu> oldalon.